

اهمیت شعر و ادب فارسی و عربی در رنسانس اسلامی

دکتر حمیدرضا شمس اسفندآبادی^۱، دکتر علیرضا حسینی^۲

۱-دکترای تاریخ، فرهنگ و تمدن اسلامی

۲-استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه کوثر بجنورد

چکیده

در قرن چهارم هجری (دهم میلادی) اداره امپراتوری اسلامی به حالت قبل از فتح عرب بازگشت و دولت‌های جداگانه پدید آمد، همچنان که به جز فترت‌های کوتاهی در تاریخ، شرق همواره حال بدین منوال بوده است. این تجزیه تا حدود ۳۲۴ هـ (۹۳۵ م) انجام یافت. این قرن برای فرهنگ و تمدن اسلامی یک رنسانس محسوب می‌شود و رونق علوم و ادب و فنر و فنون و اقتدار دانشمندان و ادیبان و شاعران و صنعتگران و صاحبان فن، سیادت فرهنگ و تمدن اسلامی را موجب گشته بود. از این میان شاید بتوان شعر و ادب فارسی و عربی را به عنوان چهار دروازه ورود و صدور دیگر شاخه‌های علوم و فنون و مظاهر دیگر فرهنگ و تمدن اسلامی فرض نمود. در این مقاله سعی بر این است که نقش و جایگاه و اهمیت این چهار دروازه، در این رنسانس اسلامی مورد بازکاوی و تجزیه و تحلیل قرار گیرد. روش جمع‌آوری کتابخانه‌ای و توصیفی است.

واژه‌های کلیدی: شعر و ادب، فارسی و عربی، رنسانس اسلامی